

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Szitás Tibor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Dweik Ádám jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály Dél-alföldi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság által 2009. december 21. napján hozott 5.K.22.917/2008/14. számú ítélet ellen a felperes által 15. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Csongrád Megyei Bíróság 5.K.22.917/2008/14. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.134.000 (egymillió-egyszázharmincnégyezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2001. január 17-től tagja a N.K. és Sz. Kft-nek, 2004. október 25-től pedig a N. G. É. Kft-nek, amelyeknek a 2004. szeptember 3-án illetve a 2005. december 1-én kelt tagi kölcsön szerződések szerint 24.850.000 Ft, illetve a 25.000.000 Ft kamatmentes kölcsönt nyújtott.

Az adóhatóság a felperesnél személyi jövedelemadó (a továbbiakban: szja) adónemben 2001-2005. évekre bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.

A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatban kötelezte a felperest 2004-2005. évekre összesen 18.899.300 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözet megfizetésére, adóbírsággal sújtotta, és késedelmi pótlékot számított fel.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 2898912337 számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes a felperes szja-adóalapját az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 109.§ (1)-(3) bekezdései alapján becsléssel határozta meg.

Azt állapította meg, hogy a felperes munkaviszonyból származó bevételei nem nyújtottak fedezetet a kiadásokra, ezekhez ugyanis a felperesnek 2004. évben 25.489.684 Ft, 2005. évben pedig 24.853.684 Ft jövedelemre volt szüksége. Rögzítette, hogy a felperes 2004-2005. évi bevallásaiban szereplő összeg nem áll arányban a tagi kölcsön összegek befizetésével, és nem fogadta el, hogy a felperes részére K. D. szerb állampolgár 2004. augusztus 4-én egy összegben 60.000.000 Ft kölcsönt nyújtott volna, és ez szolgált volna fedezetként a tagi hitelekre. A személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 1.§ (3) bekezdése, 4.§ (1) bekezdése, 28.§ (1) bekezdése, 29.§ (1) bekezdése alapján a forráshiány összegét egyéb összevonandó jövedelemként állapította meg.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését, a terhére előírt fizetési kötelezettség törlését kérte. Vitatta a becslés jogalapját, és arra hivatkozott, hogy az alperesnek el kellett volna fogadnia fedezetként a szerb állampolgárral kötött kölcsönszerződés szerinti összeget. A perben tartott első tárgyaláson keresetét módosította illetve kiegészítette akként, hogy a N. G. Kft. könyvelési adataiból nem állapítható meg a tagi kölcsön befizetése, ezért az alperes a tényállás tisztázása nélkül állapította meg a tagi kölcsönök nyújtását, és nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének sem.

A Csongrád Megyei Bíróság jogerős ítéletében a felperes keresetét elutasította, jogi álláspontja a következő volt:

A felperes „alaptalanul” és „rosszhiszeműen” hivatkozott arra, hogy nem bizonyított a tagi kölcsönök nyújtása. Fennállt a becslés jogalapja, és a felperes nem bizonyította hitelt érdemlően a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést, a tagi kölcsönök fedezetét, ezért az alperes határozata megalapozott és jogszerű döntést tartalmaz.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését, és a kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát.

Azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet nem felel meg az Art. 109.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, mivel az alperes nem bizonyította a tagi kölcsönök nyújtását, ezért nem áll fenn a becslés jogalapja. Hivatkozott az ítéleti tényállás iratellenes voltára, és sérelmezte, hogy a tagi kölcsön illetve a közte és a szerb állampolgár közötti szerződéseket – bár ezek formáikban és tartalmukban nagymértékben hasonlítanak egymásra – az alperes és a megyei bíróság nem azonosan bírálta el.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésére álló iratok alapján dönt. (Pp. 275.§-a, BH.2002.29.)

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg ha az hiányos, iratellenes, avagy okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a felek valamelyikének jogi álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A jogerős ítélet megfelel az Art. 109.§-ában, Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak. A jogerős ítélet iratszerűen tartalmazza az ügy érdemi eldöntése szempontjából releváns tényeket, részletes, okszerű, logika szabályának is megfelelő indokolását adja annak, hogy mely tények és bizonyítékok igazolják a tagi kölcsönök nyújtását, és azt is, hogy miért nem fogadható el a felperes által hivatkozott K. D.-vel kötött kölcsönszerződés annak hitelt érdemlő igazolására, hogy a felperes az összesen 50.000.000 Ft-os kiadását adómentes forrásból finanszírozta volna. A Csongrád Megyei Bíróság iratszerűen rögzítette, hogy a felperes a közigazgatási eljárás során, az elsőfokú határozat elleni fellebbezésében, és keresetében sem vitatta a tagi kölcsön nyújtások tényét, és azt is, hogy a felperes nem adta indokát annak, hogy keresetét - törvényes határidőn belül - e körben mely okoknál fogva változtatta meg.

Kiemeli e körben a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy a gazdasági társaságok, a kft-k vizsgálata során nem volt vitatott, hogy a kft-k beszerzéseinek finanszírozása érdekében volt szükség a tagi kölcsönökre. A kft-k nem vonták kétségbe a tagi kölcsön befizetéseket. A rendelkezésre álló adatoknak megfelelően rögzítette a megyei bíróság azt is, hogy a felperes a számára nyújtott pénz tényleges átadására, és/vagy az összeg Magyarországra történő juttatására, az összeg tényleges rendelkezésre állására nézve ellenőrizhető, hitelt érdemlő adatokat nem szolgáltatott, e körben a bizonyítandó tény bizonyítására alkalmas bizonyítást nem is ajánlott fel.

A felperes és a szerb állampolgár közötti kölcsönszerződést egyébként tanúk nem írták alá, az a pénz megfizetésére garanciát nem tartalmaz, és a határidő elteltét követően nem került visszafizetésre. A kölcsönadó nyilatkozata szerint egyébként sem a saját pénzét adta, hanem a hitelt maga is kölcsönszerződés alapján nyújtotta. Az alperes által perben becsatolt, - felperes által ellenbizonyítással nem vitatott - iratokból pedig az állapítható

meg, hogy a N. G. Kft. pénztárába a tagi kölcsön szerződésben rögzített 25.000.000 Ft befizetésre került. Az időközben felszámolás alá került N. Kft-nek nyújtott tagi kölcsönre nézve pedig a felszámoló úgy nyilatkozott, hogy irat nem található, illetve a társaság korábbi ügyvezetője azt adta elő, hogy az iratok egy részét ellopták, más része pedig a nyomozóknál lelhetők fel. Ennél fogva a felperes által a per során becsatolt főkönyvi kivonat másolat legfeljebb annak alátámasztására alkalmas, hogy a cég könyvelése nem teljes mértékben felel meg a számviteli törvény előírásainak.

A rendelkezésre álló adatok alapján a megyei bíróság megalapozottan és jogszerűen rögzítette, hogy fennállt a becslés jogalapja, ezt a felperes által nyújtott tagi kölcsönök összege és az adó bevallásai szerinti jövedelem közötti nyilvánvaló aránytalanság és ellentmondás megalapozta.

A megyei bíróság helytállóan mutatott rá arra is, hogy a kölcsönösszeg írásba foglalása önmagában nem igazolja hitelt érdemlően 60.000.000 Ft tényleges átadását, és arra is, hogy a nemzetközi jogsegély keretében meghallgatott szerb állampolgár és a felperes sem szolgáltatott konkrét adatokat a kölcsönügylet létrejöttének körülményeire, a pénzmozgás módjára, a pénz útjára, rendelkezésre állására nézve.

A felperes érvelésével ellentétben a megyei bíróság okszerű, a logika szabályainak is megfelelő részletes indokát adta annak, hogy az Art.109.§ (1) és (3) bekezdései szerinti bizonyítási szabályok alapján eljárva miért állapította meg a tagi hiteleket nyújtását, és miért nem találta alkalmasnak a felperes által becsatolt kölcsönszerződést a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérésnek, a fedezetnek a hitelt érdemlő igazolására.

A jogerős ítéleti tényállás kapcsán tehát jogszabálysértés nem állapítható meg, az abban foglalt érdemi döntés megalapozott és jogszerű, megfelel a perbeli jogvita eldöntésére irányadó eljárási és anyagi jogi jogszabály rendelkezéseknek.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2010. szeptember 2.

***Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró,
Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró***